

LOV OG EVANGELIUM

Utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 8

OKTOBER 1992

28. årg

Ikke ved *min* rettferdighet

To menn gikk opp til tempelet for å be; den ene var en fariseer og den andre en toller. Luk. 18, 10.

Nå vil vi se på fariseeren, den narren. Der er de aller vakreste gjerninger! Først takker han Gud fordi han faster to ganger om uken og dessuten, Gud til ære, gir tiende av alt han eier; han har heller ikke brutt ekteskapet, har ikke gjort sin neste urett eller røvet noe fra ham. Han har således forholdt seg som en from mann. Det ville nå være rart om ikke dette skulle være et ærbart og godt treffelig liv! Ingen hadde med sannhet kunnet dadle ham, etter denne verdens målestokk. En måtte tvert om rose ham, og det gjør han riktig nok selv også. Da faller Gud inn og sier at alle fariseerens gjerninger er en hån mot Gud. Gud hjelpe oss, for en erklæring dette er! Her må vi forskrekkes like inn i sjelen, for ingen av oss er dog halvparten så from som nettopp denne fariseeren.

Men se hvorledes Guds sverd her skjærer dypt inn, inn til sjelens grunn. Her blir alt slått i stykker og faller fullstendig sammen. Alle må ydmyke seg; ellers kan en ikke bestå for Gud. Her må således en ærbar hustru bøye sine kne og kysse den mest falne kvinnes føtter, ja, hennes fotspor.

Tolleren står der og ydmyker seg, taler ikke om noen faste, om noen gode gjerninger, har overhodet ingen ting å tale om. Og dog sier Herren at hans synd ikke er så stor som hyklerens synd. Helt umulig blir det altså nå at noen skulle heve seg over den ringeste synder. Løfter jeg meg bare en hårsbredd over min neste, ja over den verste synder, så er jeg dermed styrtet ned i fallet.

M. Luther

(forts. fra forrige nr.)

Den gode hyrde

For det fjerde siger Herren: *De adsplittede bragte I ikke tilbage.*

Hvem er de *adsplittede*? Det er mennesker, som også på det *læremæssige* område er faret vild. De er – enten under påvirkning af fremmed lære eller som følge af lysterne i hjertet, der virker ind på deres forståelse af ordet – kommet ind på farlige afveje. Dette har ofte til følge, at de bliver åndelig opblæste, selvkloge og egensindige og gør hårde udfald mod anderledes tænkende. Sågt fører altid ubehageligheder med sig og kan med lethed opirre også en hyrde til utålmodighed og fortrædelighed. Da ligger fristelsen nær til enten at ville styre dem med «hårdhed og grumhed», med hårde og koldе ord fordømme deres færd, eller også at overlade dem helt til sig selv. Begge disse fremgangsmåder dømmer imidlertid Herren som forkerte og siger: «*De adsplittede skal I bringe tilbage.*»

For det femte siger Herren: *De vildfarende opsøgte I ikke.*

De vildfarende er dem, «der er kommet så langt ud i synd og last eller vantro, at man ikke mener, de mere står til at redde. Som f. eks. tolldere og skøger på Jesu tid, vilde og gudløse mennesker i vor.»

Sådanne bør man dog ikke på forhånd anse som tabte. Man bør tværtimod gøre alt, hvad man kan, for at finde dem og føre dem tilbage igen. Herren dømmer her de ligegyldige og magelige hyrder, der kun tager sig af de raske og stærke får, de har i behold, men ingen ulejlighed gør sig for at opsøge dem, der er gået bort. Sådan gør ikke den gode hyrde, siger Jesus. Om også han har hundrede får, og et af dem farer vild, så forlader han de ni og halvfems oppe på bjergene og går ud efter det, han har mistet, indtil han finder det.

Der ligger heri for det første den trøst, at Jesus opgiver os ikke, hvor langt vi så end er kommet bort. Han siger at netop det *bortkomne* får på en særlig måde er genstand for hans hyrdeomsrog. Er vor stilling så fortvivlet, at vi ikke kan gøre det ringeste selv til vor redning, da vil *han* i sin store barmhjertighed opsøge og frelse det fortabte. Begynder vi blot på ny at lytte til hyrdens røst og drages mod ham, vil vi opleve dette. Ja, han siger, at netop det bortkomne får, når det findes igen, er ham en større glæde end de ni og halvfems, han har i behold. Han lægger det, siger han, på sine skuldre med glæde – driver det ikke foran sig med hug

og slag, men bærer det, ikke som en tyngende byrde, men med *glæde*.

For det andet ligger der i dette også den lærdom til *os*, at vil vi være gode hyrder, må vi være hyrder efter hans hjerte og handle med hjorden på samme måde som han. Ikke betragte de bortkomne får som uigenkaldelig tabt, men gøre alt, hvad vi kan, for at søge dem op. Begynder de da at lytte efter hyrderøsten, angrer deres synd og ærligt søger forlig og forsoning med Gud, er de genfundne får. Fortsætter de derimod at gå deres egne veje, så går de vel

evigt fortapt, men deres blod vil ikke blive krævet af vor hånd.

Vi har nu betragtet såvel Herrens hjertelag som det, der kendetegner hans «lille hjord» her i tiden. I et almindeligt overblik over denne Herrens liflige tale siger Luther videre:

«Man bør derfor prædike Kristus som den, der ingen forkaster, hvor svag han så er, men antager sig, trøster og styrker enhver. Dette, for at man altid må kunne forestille sig ham som en god og omsorgsfuld hyrde. Da vil mennesker af sig selv komme til ham, uden at man behøver at tvinge og drive dem dertil. Evangeliet lokker og gør dem villige, så de fatter lyst til ham og med hjertelig tillid kommer til ham. Deraf opstår en sådan kærlighed til Kristus, at mennesker, som man før har måttet drive og tvinge, nu med glæde gør alt, hvad de er pligtige til at gøre. Så længe man tvinger og truer os, gør vi alting med ulyst og modvilje. Dette er forkasteligt, det er ikke Gud til behag. Men når jeg ser den omsorg og kærlighed, Herren møder mig med, da indtager han således mit hjerte, at jeg må skynde mig til ham. Og på dette følger siden al lyst og al glæde i hjertet.» –

«Se nu her, hvor farlig en sag det er for det ene menneske at dømme det andet! Kristi rige er, som jeg forud har sagt, således indrettet, at det kun har med svage, syge og sårede

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp., navn og adr.

Bladet blir holdt oppe af frivillige gaver.
Eksp.: Einar Kristoffersen, Eklundbk. 11
3770 Kragerø, tlf. 03-99 08 45

Alt som har med bladets eksp. å gjøre,
såsom tinging, oppsigelse og adresseforandring
blir sendt dit.

Gaver til bladet kan sendes kass. M. Frafjord
Postgiro 5 68 21 33.

Red. Einar Kristoffersen, Eklundbk. 11
3770 Kragerø, tlf. 03-99 08 45

Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Form. Karl B. Bø
Vistnesvn. 13, 4070 Randaberg. Tlf. 04-41 87 46
Kass. Margrete Frafjord,
Boks 89, 5582 Ølensvåg
Postgiro 5 68 21 33. bankgiro 3204.10.10222
Bibelskolen på Fossnes
Fossnes, 3160 Stokke
Bankgiro 2490.45.39496

at gøre, og vil styrke og læge enhver. Derfor må alle de tage fejl, som kun ser efter de hellige og stærke. Vi er alle af naturen arge skalke, og alligevel vil vi, at hver mand skal være from. Vi ser os alene omkring efter stærke og fejlfri kristne, de syge og svage vil vi ikke vide af, ja, vi mener endog, at er de ikke helt igennem hellige, så er de heller ikke kristne. Vi holder dem for onde og er dog selv (ved det sind, vi lægger for dagen) værre end dem. Dette skyldes vor onde natur og vor flinke, men forblindede fornuft, som vil lægge sit eget skøn til grund for vurderingen af Guds rige og mener, at hvad der ikke i egne øjne er rent, ej heller er det for Gud.» –

Når i Skriften Kristi rige fremhæves og prises, og de kristne kaldes hellige, så gør kun de færreste sig klart, hvordan dette skal forstås. De ser ikke, hvordan netop heri den højeste visdom er skjult – den visdom, som får øje på og skuer Guds herlighed under menneskets usselhed, Kristi hellighed under menneskets urenhed, Kristi kraft under menneskets svaghed. Den naturlige klogskab fatter og forstår ikke andet, end at Kristi riges herlighed må være noget synligt, og at man der burde have med Luther forstandige, fromme og hellige mennesker at gøre, ikke med svage og dårer, hvis nød man bør tage sig an.

Dette er kristelig visdom, at man ikke blot ser på det, som er for øjnene, og ikke blot jager efter det, som er fuldkomment, klogt og stærkt, men at man også er opmærksom på den hemmelige visdom i Guds handlemåde med det, som er svagt og sygt.

«Den, som dette forstår, han takke Gud! Thi i kraft af denne erkendelse bliver han en sådan, som kan rettelig skikke sig i alt, hvad i verden er. Man vil dog uden tvivl finde mange (også af dem, der forkynder Guds ord), som endnu ikke er kommet så vidt. Vi har hidtil mest været vant til at høre, at det umuligt går an at tro på Kristus, hvis ikke man er fuldkommen ren. Denne opfattelse må du bort fra og få syn på Kristus som den, han virkelig er: hyrden – den gode hyrde, som vil, at man skal *styrke* de svage, *læge* de syge og *forbinde* de sårede.»

*Fra C. O. Rosenius
«Farerne og hyrden»*

Emne for lovsong

På murane dine Jerusalem set eg vaktmenner; heile dagen og heile natti skal dei aldri tegja, de som minner Herren unn dykk ingi ro, og gjev ikkje han ro før han byggjer Jerusalem opp att og let det verta til emne for lovsong på jordi. Es. 62 6-7.

Vaktmannen si oppgåve er å halda auga med fienden så han ikkje får herja, stela og øydeleggja. Profeten brukar dette i åndeleg tyding.

Fiendane i Guds rike er mange og verksame, satan med all si helvedher, har ein tanke og eit mål, det er å *hindra* menneske å verta frelseste.

Herren har hugnad i Sion, og vil byggja Jerusalem opp att. Med seg har han vaktmenn, – ambassadører – om du vil. På murane dine (Guds ord og lovnader) skal dei stå og minna Herren natt og dag. Tenk for ei oppgåva du har fått som er med i Guds rike.

1. Pet. 2 taler om eit åndeleg hus, bygd av levande steinar, eit heilagt presteskap til å bera fram åndelege offer, som er til hugnad for Gud ved Jesus Kristus, og Rom. 12, 1, at de må bjoda fram lekamane dykkar til eit levande, heilagt offer, eit som Gud har hugnad i, det er dykkar åndelege gudstenesta.

Det var sårt for Gud å sjå sin kjæraste skapning på fallets dag, øydelagt – fortapt. Men frå æva var ein frelsesplan lagt ferdig: Kvinna si ætt skal krasa slangens sitt hovud.

I Luk. 15, står likninga om sauens som gjekk seg vill, Ssylvpengen som var mista og om sonen i framandt land. Dei måtte leitast opp og bergast. Når dei så var funne – kallast vener og grannar saman for å glede seg i lag, og Jesus legg til: soleis er det glede i himmelen når ein syndar vender om.

Sonen i framandt land øydde snart farsarven, og måtte til slutt leva på svinemat, for ingen gav han noko. Til sist kom han ihug farsheimen, der alle hadde nøgdi – medan han sette livet til, då kom han til seg sjølv, står det – og tok på heimveg. Medan han enno var langt borte, såg faren han, sprang imot han med opne armar og gav han velkomstkyss. Dei skitne fillene vart tekne av, istaden fekk han den beste kledning, ring på fingeren og nye sko.

I farshuset var det duka til festmåltid, for no skulle alle glede seg i lag. Den bortkomne var attfunnen.

Også i dag hender dette i mellom oss, dette *under* er emne for glede og lovsong på jordi.

Margrete Skumsnes

Ved troen alene

Rom. 3, 28.

Ved troen alene – det høres lettvinnt ut.

For det gamle menneske er det imidlertid ikke lettvinnt. For «jeg» må dø, når det blir alvor av å rettferdiggjøres «ved troen alene».

Her er sikkert grunnen til at dette er så vanskelig å holde fast på både læremessig og i livet.

Troen på mennesket er det vanskelig for oss å oppgi. Hva det dog har vært lidt og kjempet av den grunn.

Det gamle menneske kjemper for livet. Derfor blir omvendelsen en veldig kamp. Det som egentlig gjør den så tung er dette at «jeg» vil ha det godt med Gud, men ikke dø.

Vi har ovenfor forsøkt å følge denne kamp. Ennu vil vi bare stanse ved den vanskelighet for troen som kommer av at vi har så lett for å gjøre troen til en prestasjon, en gjerning.

Uten tro er det visselig umulig å bli frelst. *Det* står så ofte i Skriften, at det ikke er rom for misforståelse. Det står også at det ikke skal mere til fra vår side enn tro, bare tro.

Vanskelenheten oppstår ved at vi har så lett for å betrakte troen som noe verdifullt hos oss selv. Slik at Gud for dens skyld skulle rettferdiggjøre synderen.

Enten kan man da se i troen et bevis på at sinnet er blitt forandret. Eller man kan betrakte troen som det første skritt på hellighetens vei. Så blir rettferdiggjørelsens nåde en slags forskudd. Gud tar i betrakning det synderen skal bli i fremtiden. Han ser ham for seg i den stund da synderens helliggjørelse er fullendt og den siste syndige lyst er drept. Derfor kan han allerede på forhånd uttale sin frifinnelsesdom og erklære synderen for å være det han i fremtiden skal bli.

Ved første øyekast kan det synes spissfindig å sysle med disse tanker. Men tenker man seg litt om, vil man lett innse hvilken veldig praktisk betydning det har for kristenlivet å holde fast på at det er og blir «ved troen alene» vi kan bestå for Gud.

Ved de ovennevnte tanker forkludres trosforholdet. Er troen en verdi Gud finner hos meg, da er altså min ære berget. Og Guds ære forminsket i samme grad. «Jeg» berger seg igjennom, selv om det skjer «ved Guds hjelp».

Men frelsen er og blir Guds verk alene. Derfor heter det «ved troen, uten lovgjerninger». Rom. 3, 28. Troen er gjerningenenes motsetning. Den er ikke fortjenstfull, men en er-

klæring om min fullstendige avmakt, intethet og hjelpehelhet.

Paulus blir ikke trett av å gjenta at «vår ros er utelukket» ved troen.

Var dette ikke så, ville det sanne- lig bli vanskelig å hvile i tro.

Det er vel defor Gud sørger for at den som kommer til troen ikke ser sin egen tro. Han finner intet godt og verdifullt hos seg selv. All ros er fratatt ham. Selv mener han at han er blitt «avstumpet». Han kan ikke lenger tro. Men han legger dog sin dødssyke sjel i Guds hånd.

Selv ser han ikke at det han gjør, er nettopp å tro. For troen blir til i den som er tilintetgjort. Den som ikke lenger regner med seg selv, han regner bare med Gud. Og Gud regner bare med tro. Ved troen alene. Det betyr at Gud behøver ikke påvirkes for å gi meg nåde og syndenes forlatelse. Men ved å gi meg omven- delse og tro, påvirker han meg til å ta imot – uforskyldt.

Vi tenker ofte smått om Gud. Vi har så vanskelig for å tro at han er all nådes Gud. Og Gud har dog intet annet gjort siden fallets dag enn å oppsøke oss for å påvirke oss med alle mulige midler til å ta imot det han mest av alt ønsker å gi oss: En full og fri syndenes forlatelse. Han er aldri uvillig til å gi. Men vi er ofte uvillig til å ta imot.

Hos oss spør han bare etter vili- het. Men det å ta imot uforskyldt er

merkelig nok det siste vi gjør. Dog ikke så helt merkelig forresten. For intet hos oss blir reddet på den må- ten. Men den som ikke vet noe annet råd, han er kommet til troen, enten han ser sin tro eller ikke.

Den rettferdigjørende tro er no- get passivt. Jeg gjør intet for å bli frelst. Jeg lar være å gjøre noe. Så lenge jeg var i aktivitet, fikk Gud intet gjøre. Men da jeg ble passiv, gjorde han alt. Da overførte han til meg alt hva han allerede hadde gjort for meg. Det bli mitt – ved troen alene.

Den urolige sjel får ikke hvile før han får se at nåden er betingelsesløs.

Så se dog inn i dette Guds rike skattkammer, som heter uforskyldt nåde!

Du vil ikke synde mere. Men det er ikke derfor Gud tilgir din synd.

Du ønsker av hele ditt hjerte å leve et nytt, hellig liv i fremtiden. Men det er heller ikke derfor Gud rettfer- diggjør deg.

Gud ser bort fra både din fortid og din fremtid og tilgir av bare nåde.

Han behøver intet vederlag av deg i form av et nytt sinn eller en foran- dret fremtid. Det eneste han behøver, er den tilstand hos deg at du «hjelpe- løs til nåden ser». Den tilstand kaller Guds ord å tro.

(Fra «Guds verk i menneskesjelen»
av Aanund Tønnesen)

(Fortsettelse fra forrige nr.)

Arvingen reiser hjem

Av J. de Liefde

Der det ikke mangler tro, er det heller ikke mangel på gjerninger. Den som har et levende håp, har også en seirende kraft.

Mens vi satt således og snakket, stanset vognen. En kvinne som så ut til å være en fattig stakkars, sto på veien i regnet med et barn på armen. Hun ba postføreren så tynt om å ta henne med. For hun var helt utmattet og barnet var sykt.

«Det lar seg ikke gjøre» sa postføreren, «reisevognen er helt fullsatt, det finnes ikke en eneste plass igjen.»

«Å vær mild, i det minste mot det stakkars barnet mitt,» sukket kvinnen; «det hakker tenner av kulde, og skal det være ute i regnet lenger, er jeg redd for at det dør i armene mine. Finnes det ingen mor i vognen, som forstår situasjonen min og vil ta barnet med? Når det kommer til gjestgiveren i Milgen, er barnet berget. For alle kjenner meg der.»

«Gode kvinne,» sa postføreren, «jeg er helt på din side, men jeg kan ikke hjelpe deg, for vognen er full som egget. Ellers kan jeg ikke ta deg med uten betaling. For allerede har jeg en slik passasjer under mitt ansvar; men kan du svare for deg, er det en plass til overs på kuskesetet.»

«Å, det arme barne mitt!» sa hun. Hun begynte å gråte, og tårene hennes blandet seg med regnet som rant nedover kinnene hennes.

Dette synet rørte meg. Kvinnetårer har alltid gjort et merkelig og mektig inntrykk på meg. «Postfører!» ropte jeg, «la kona ta plassen min i vognen, jeg betaler for henne og sett meg på kuskesetet.»

Jeg byttet snart plass, og vognen rullet videre fremetter veien. Jeg satt på kuskesetet, og regnet slo meg bent i ansiktet. Jeg tenkte: Jeg kommer ikke høyt opp i verden uten selvforglemmelse, slit og savn, og likevel er det de i høyeste stilling som er mest utsatt for storm, regn og uvær.

«Ja, nå blir De våt,» sa postføreren; jeg så mest ut som et levende fossefall, der jeg satt innhyllet i kamelotskappen min.

«Jamen er det sant,» svarte jeg.

«Og vet De det en her i høyden regner for en stor kunst?»

«Å holde seg tørr,» sa jeg.

«Ja, det øg sa han, og den grove, brune vadmelsfrakken hans lignet

mest en mosesump, «men jeg skal si Dem noe. De kommer nok til å angrer at De har forlatt den gode plassen Deres inne i vognen. Det er ingen gild ting å sitte på kuskesetet, og det er vanskelig under alt som møter en. Jeg har nå i mange år skuet verden fra høyden. Men jeg sier Deg forsant at jeg har ofte misunt dunken med vognsmurning, som henger under bondevognene.» Så fortalte den pratsomme mannen livshistorien sin, og av den skjønte jeg at plassen hans ikke var til å misunne ham. Da vi kom til Milgen, var jeg virkelig glad for å få stige ned fra den høye plassen min.

Da jeg nå på nytt hadde tatt plassen min inne i vognen, sa hr. Sybrand: «Jeg hilser deg som en detronisert fyrste. En heltegjerning har du gjort.»

«Jeg angrer det slett ikke,» svarte jeg, «for jeg har lært å ikke misunne dem som sitter høyt, og jeg finner meg gjerne til rette med den dårligste plassen i vognen.»

«Like fullt har De gjort en god gjerning,» sa kjøpmannen, «og De fortjener ros av alle for det.»

«Det kan jeg slett ikke forstå,» la jeg imot, «De ville ha handlet like ens en annen gang.»

«Skal jeg være ærlig, må jeg vedgå at jeg tenkte da den arme kvinnen sto der og ba på veien: Du skulle betale for henne og sette deg på kuske-

setet. Men det ble ingenting av, for jeg kom til å tenke på at jeg hadde ikke råd til å være foruten så mye som halve frakten engang.»

«Kanskje De ikke har så mye penger med Dem på reisen?»

«Jo, det har jeg rett nok; hvorledes skulle eg ellers kunne greie meg i Deventer og så reise hjem igjen? Men jeg fryktet at jeg kunne komme i knipe ved et slikt uventet utlegg.»

«Men hadde De trodd på brevet Deres, er jeg viss på at De i denne tro hadde eid en kraft som hadde drevet Dem til denne gode gjerning. Eller si meg, Benjamin, hvorfor har du ikke vært redd for å utføre den samme handlingen som denne reisefellen vår ikke våget å gjøre? For noen dager siden ville du ha hatt like så lite kraft til det som han, etter det jeg tror.»

«Det er sikkert og visst;» svarte jeg, «for akkurat den samme frykten for å komme i knipe ville ha holdt meg tilbake. Men nå tenkte jeg: Pytt sann! Jeg går en rik fremtid i møte, og om og hele kassen min skulle gå med til det, vil jeg hjelpe den arme kvinnen. Når det gjelder plassen på kuskesetet, var det nå bare for en kort tid. Snart kommer jeg til far min og er hjemme, og der glemmer jeg snart stormen, regnet og tordenværet på veien. Snart skal jeg sitte ved duket bord i fedrehjemmet. Og spør far min meg hvorfor jeg er så våt og

kald, så vil det ikke gjøre ham vondt når han får vite årsaken.»

Kjøpmannen sa: «Hadde brevet mitt lagt et slikt herlig håp i dagen for meg, da hadde jeg spurt lite etter om jeg hadde blitt våt, eller hadde tapt hele kassen min.»

«Å,» sa hr. Sybrand, «det mangler ikke på herlig håp i brevet Deres.»

«Nei, så visst om det gjør, men jeg tør ikke våge mye på det.»

«Hvorfor ikke?»

«Fordi jeg ikke kan ha noen stor tillit til dette brevet.»

«Ja, nettopp der ligger grunnen til den store forskjellen i handlemåten Deres, godtfolk. Det mangler tro hos Dem, min gode mann,» sa hr. Sybrand til kjøpmannen, «derfor er det mangel i Deres gjerninger. De har

ikke noe fast håp og derfor har De heller ikke noen seirende kraft. Den som tviler på det som skal komme, han viser også denne tvilen i sitt liv. Han har ingen stø kurs og når aldri frem til å gjøre det gode. For mens han tenker seg om og regner over, farer den ene muligheten etter den andre ifra ham.

Jeg tar det opp igjen enda en gang: Skal en ikke nøle og kjenne seg tvunget, men med glad sinn og godt hjerte kunne glemme seg selv for å vinne over tvil i regn og tordenvær, er det ikke nok å ønske seg gode fremtidsutsikter, eller *tro og holde dem for rimelige*. Nei, en må være viss på at en eier arven.»

(Forts. neste nr.)

Stor er den Guds fryktens hemmelighet!

Men i fall jeg dryger, vil jeg at du skal vite hvordan en bør ferdes i Guds hus, som er den levende Guds menighet, sannhetens støtte og grunnvoll. Og det må alle bekjenne, stor er den guds fryktens hemmelighet: Gud åpenbaret i kjød, rettferdiggjort i ånd, sett av engler, forkjent blant folkeslag, trodd i verden, opptatt i herlighet. 1. Tim. 3, 15-16.

Det er noe en troende kjenner vel til; det er så snart å komme på avstand i fra Jesus.

Alt synes en tid å være som før,

men så går det opp for deg; Jesus er ikke i det lenger!

Det er noen som skal komme til Herren på dommens dag og si: «Vi åt

og drakk for ditt åsyn, (et klart bilde på nattverden) og du lærte på våre gater,» (vi hørte din lære m.a.o.). Men Jesus skal si til dem: «Jeg kjenner dere ikke!» Det var et *upersonlig* forhold allikevel. Et hjerte som var uberørt av det ordet de hørte forkynt. Det fikk hverken rive noe ned, eller bygge noe opp, og langt ifra bli det eneste håp og den eneste virkelige trøst, hjertets skatt og liv! *Ordet!* Enda det ordet de hadde iblant seg var noe veldig, ja, mer enn vi kan fatte. *Ordet ble kjød!*

Herren selv kommer til oss i dette ordet, i ordet og i brødet og i vinen, gir Han seg selv til den som tar imot i tro.

Når du har fått høre ordet og går oppbygget fra et møte, så har det skjedd en forening mellom deg og Jesus. Han kom til deg nettopp i det ord du hørte, og du tok imot Ham. Og da ser vi også hva avvisningen av ordet er for noe. Du kan ikke ha ett forhold til Jesus og ett annet til ordet om Ham!

Hos en troende oppstår det en veldig tomhetsfølelse og nød, dersom Jesus er kommet på avstand. Det er like sikkert som sulten melder seg, når du har stått over noen måltid.

Jeg må tenke på den beretningen som står i Lukas 2 i denne forbindelse; da Jesu foreldre skulle dra hjem fra påskefesten i Jerusalem. De trodde Han var i reisefølget, det tok de

igrunnen for gitt, men de brød seg ikke med å virkelig undersøke om det hadde seg slik. Og så gikk sannheten plutselig opp for dem; Han var ikke der! Hva tror du rørte seg i Marias hjerte da? Hun hadde sviktet det oppdrag hun hadde fått av Gud, å ta vare på og oppdra Jesus. Kan tro hun kjente på dommen. Sånn blir det også med oss, når Jesus er kommet på avstand. Da blir vi virkelig som en slik bortkommen sau, inne på ville heia. Hyrden er ikke der til å tale vår sak. Vi anklager og dømmer oss selv. *Jeg har sviktet!* Du ser på livet ditt og alt som er galt. Ja, tenker du, det er ikke underlig at Jesus har trukket seg bort, for dette holder jo langt fra mål. Og så kommer Jesus enda mer på avstand for deg. For Han er ikke i dette lovens dømmende og ankla-gende ord.

Det er visst sånn, at den som skal ha lovens ord, tar det vanskelig til seg, mens den som ikke skal ha lovens ord, tar det så altfor snart til seg.

De som bare Jesu nåde og trøst kan berge og forbedre, de forsøker gjerne å berge og forbedre seg ved lovgjerninger, som ikke virker annet enn å gjøre situasjonen ennå mer fortvilet.

Det skjer en forbedring når mennesket får leve i evangeliet, det er ut i fra Guds ord ingen tvil om dette, det som Skriften kaller helliggjørelse, men det er ikke godt for den troende

selv å se det. Det er noe som først og fremst viser seg i *sinnelag*. Det stolte, sikre og hovmodige brytes gradvis ned, og det milde, myke og overbærende byrter frem. Mørket og løgnen og verdsligvisdommen viker for lyset og sannheten og den sanne visdom. På en annen måte kan det beskrives som at man er blitt «bøyelig» i Guds hånd, som i dette tilfelle er Hans ord.

Men en troende blir aldri fornøyd med dette, for han måler seg på Guds lov. Og så er han også gjerne omgitt av mennesker som heller ikke har sansen for dette, men har stilt skyhøye krav til hvordan en kristen skal være i det ytre. Men Gud ser sitt eget verk, at den før så stolte, egenrettferdige og sikre synder, nå ta sin tilflukt til Jesu nåde, og Han gleder seg ved det.

Dette å komme på avstand, som vi sier, og opplevelsen av det, det er noe som ofte vokser gradvis frem. Det er lenge siden du har tatt til deg av Guds ord, du har vært sløv, som salmisten sier: «Mitt hjerte er som solsvidd og visnet gress, for jeg har glemt å ete mitt brød.» Salme 102, 5. Virkningen av å la Guds ord ligge, melder seg snart.

Eller det kan skje i ett nu, at Jesus blir borte for en, nemlig når et lovens ord rammer deg i din samvittighet. Plutselig er Jesus borte, og du står

igjen med dom og anklage. Den skyfrie dagen ble plutselig mørk.

Hva skal du gjøre for noe da? Kan du gjøre noe? Jeg vil iallefall få minne deg om noen ting: Hvor møtte du Jesus sist? Jo, du møtte Ham i *evangeliets ord!* Der er Han fremdeles, og vil du finne Ham igjen, så må du igjen dit! «Jesus Kristus er i går og i dag, den samme, ja, til evig tid.» Hebr. 13, 8. Han er å finne på det samme sted, *alltid!* I dette ordet som vi har lest: *Gud åpenbart i kjød!* Han ble menneske, Han ble en av oss! I dette er Gud åpenbart i verden, *som menneske!* Og i denne åpenbaring ligger vår frelse. *Ham tok – Han bar – Han gjorde –.* Som profeten roper det ut: «Han kommer selv og frelser dere.» Jes. 35, 4.

Og når Herren ville stride for sitt folk, da kunne folket sitte i stillhet, og bare se Gud frelse. Og så kommer Han også til deg i dette ordet. Du skal ikke se på dine gjerninger, på ditt liv, men på Gud åpenbart i kjød, på Jesus. Bare der smelter et menneske sammen med Herren. Bare der er det samfunn mellom Gud og menneske, der Han soner, *som menneske.* Som O. V. Sendstad skriver det; det første bud oppfyller du, ved å holde deg til *Jesus* som den eneste sanne Gud. Alt annet gudsforhold er bare fabler, som ikke fører frem.

Jeg har av og til fått se Golgata slik: Tenk deg om du var inne i en

kjempestor mørklaugt hall, hvor du ikke så hand for deg. Utenfor hallen var det sollyst. Så fikk du med ett se et lite glimt av lys langt borte. Du festet blikket på det og begynte å gå. Det ble større og større og plutselig var du ute i sollyset. Den eneste veien, eller døren ut, Golgata! (Les 2. Pet. 1, 19). Og denne mørke hallen kan også symbolisere ditt eget hjerte, hvor du finner bare åndelig mørke. Blikket må dras mot lyset, Guds ord!

«– Guds hus, som er den levende Guds menighet, sannhetens støtte og grunnvoll!» v15b. Den levende Guds menighet, den består av slike som meg og deg. *Det er Guds hus; mørke hjerter som Han kan få opplyse. De blir i seg selv lys i verden, sannhetens støtte og grunnvoll, som vi leser her, i det dere holder frem livets ord,* som apostelen skriver annetsteds. Fil. 2, 16.

Vi ser med det, at dersom dette sanne kjennskapet til Herren blir borte i en forsamling, så duger det ikke til annet enn å kastes ut og trås ned av menneskene, for saltet har mistet sin kraft. Mt. 5, 13. Du forstår at Åndens åpenbaring av Jesus for ditt hjerte, det er selve oppstandelseskraften, som Paulus skriver om. Den samme kraft hvorved Gud oppreiste Kristus fra de døde. Ef. 1, 19-20.

Det er ikke noe som kan erstatte

evangeliets ord i dit hjerte, det må være så fromt det bare vil.

Vi ser det på profeten Jesaja i Jes. 6, også; en gudfryktig, from Herrens tjener. *Gudfryktig, from og fortapt.* Inntil soningens hemmelighet ble åpenbaret for ham.

«Og det må alle bekjenne, stor er den guds fryktens hemmelighet: Gud åpenbaret i kjød, rettferdig gjort i ånd, sett av engler, forkjent blant folkeslag, trodd i verden, opptatt i herlighet.» v16.

Han var i verden, fullførte lovens oppfyllelse, og bragte soning for vår synd, og ble så tatt opp i herlighet, hvilket godt gjorde at Hans verk var godkjent i himmelen; alt for oss!

Merker du hvordan dette budskapet løfter blikk og sinn opp til Ham? Det vil ha blikket ditt festet på noe utenfor deg, på Jesus! Og det skal du vite, du som måtte kjenne deg så på avstand også, det er ikke gitt noe som skal erstatte evangeliets ord for ditt hjerte, om du så kommer til Ham med din synd for tusende gang! Det er det Han rekker deg til frelse også i denne stund!

«*Og det er ikke frelse i noen annen. For det finnes ikke noe annet navn under himmelen, gitt bland mennesker, som vi kan bli frelst ved.*» Ap. gj. 4, 12.

Einar Kristoffersen

Min fribillett til herlighetens land

Du reiser på et nattog, og du ser konduktørens røde lykte bevege sig fra den ene vogn til den andre. Når han kommer til en nypåsteget passasjer, lar han da lyktens skinn falle på den reisendes ansikt for å undersøke om han er verdig til å reise? Nei, han lar lyset falle på *billetten*, som den reisende rekker mot ham, og dersom *denne* er i orden, får den reisende følge med, uansett hvem og hvordan han er, rik eller fattig, lærde eller ulærde. Likeledes er Kristus og Kristus alene *vår friseddel, vår billett og vårt pass til herlighetens land*. Aldri skal vi kunne si: Herre, se på mig, for jeg er hellig – aldri! Men se på

Kristus, som er min friseddel. Er jeg uverdig? Ja, uten enhver tvil. Og om du lever et fullstendig helgenliv i ytre henseende, så er du allikevel uverdig. Her er det ikke spørsmål om hvad du er og hvad du formår, men om hvad Kristus er og hvad Kristus formår. Vi er så tilbøielige til å legge våre egne «gode» gjerninger til hvad Kristus har gjort, men det er ikke riktig. Gud ser på hvad *Kristus* har gjort, og alt dette finner han fullkommen godt.

(Fra «*Håndbok for reisen fra døden til livet.*»)

Sann helliggjørelse III

Han skal vokse – jeg skal avta. Joh. 3, 30.

Dette høres vel vakkert ut. Men når det skal erfares er det vanskelig og bittert.

Skal jeg avta? Jeg skulle jo tvert i mot vokse!

Her er vanskeligheten. Ordet krever omvendelse og vekst i det gode. Men i stedet skal jeg avta, og bli mer elendig i egne øyne. Dette kan jeg ikke forstå, og enda mindre kan jeg

gjennomføre det. Jeg vet nok at jeg bør bli mer og mer ydmyk og fattig i ånden. Jeg bør kjenne mer og mer av min fordervelse og ondskap. Men jeg vil bare ha selve ydmykelsen, følelsen av synden og angeren, men ikke selve synden.

Dette lar seg ikke gjøre. Derfor ser jeg også at når Herren ville rense bort Peters overmot og virke ydmyk-

het i ham, så lot han Satan få lov til å sikte ham. På samme måten gjorde han med Paulus (2. Kor 12).

Så kan vi spørre: Hvordan skal jeg da vokse i det gode?

Som vi alt har sagt: Når det onde som virkelig finnes hos meg, blir mer og mer åpenbart, vederstyggelig og ydmykende, og jeg selv blir mer foraktelig og tilintetgjort, da blir Kristus mer og mer dyrebar og uunnværlig for meg. Derfor får han også råde og regjere over meg.

Hovedsaken er at Kristus vokser, og at vi vokser i kunnskapen om ham. Men Kristus kan ikke vokse i oss uten at vi selv avtar.

Gjennom Ordet, brødsbrytelsen, brorssamfunnet og bønnen, både kan og bør vi samle mer kunnskap om Kristus. Men det blir aldri en levende, sann og dyp kunnskap, uten at vi stadig, ved bitre erfaringer, blir frarøvet våre hemmelige støtter for troen. Men for hver gang hjertet vil fortvile har vi funnet en ny grad av hellighet i Kristus. Slik må vi *leve* oss inn i den nye kunnskapen om Kristus.

(C. O. Rosenius)

Kassetter fra pinsestevnet på Fossnes

1/ E. Kristoffersen : Sef. 3.
: Mrk. 12, 28-34. | 2/ M. Sandvær : Prøv åndene/
1. Joh. 4, 1-3.
: Joh. 14, 21. | 3/ S. Berglund : Joh. 6, 63.
: Såmannstjenesten
i går, i dag og veien
fremover.
Hebr. 13, 7-9. |
|--|---|--|

4/ P. B. Holm : 1. Joh. 1, 1-3.
: Hebr. 4, 7. |
|--|

5/ R. Linkjendal : Ap. gj. 9, 1.
: Talsmannen -
Sannhetens Ånd.
Joh. 14, 14. |
|---|

6/ T. Mangelrød : 2. Mos. 14, 1-31.

*Kassettpris kr. 25,- pluss porto.
Bestilling fra Johannes Sørbø, 4262 Avaldsnes*

Kassetter fra Solborg og Oppdal 1992

Solborg:

- 1/ **G. Nygård:** Luk. 5,1-11
" 1. Pet. 2, 4-8.
Emne: Utvalgt av Gud
- 2/ **G. Nygård:** 1. Pet. 2, 9
Andakt: J. Straumstein
- 3/ **O. Klavenæs:** Jes. 38, 16-19
R. Linkjendal: Rom. 12, 1-2.
Emne: Formaningen
- 4/ **O. Klavenæs:** Jonas Kap. 1-2
" Jonas kap. 2-4
- 5/ **R. Linkjendal:** Mt. 16, 13
Åpning av M. Skumsnes.
- 6/ **E. Kristoffersen:** 2. Tess. 1, 1-12
" Åp. 2, 1-16
- 7/ **P. Bergene Holm:** Rom. 3, 1-2
Mt. 11, 11-12

Oppdal

- 1/ **G. Nygård:** Jer. 1, 4-12
" Jes. 35
- 2/ **E. Kristoffersen:** Gal. 2, 16
" Jes. 6, 1-7
- 3/ **L. Fossdal:** 1. Kor. 10, 1-6
G. Nygård: Luk. 20, 7-20
Andakt
- 4/ **M. Sandvær:** Jonas 1
" Jonas 2
- 5/ **E. Kristoffersen:** Jes. 5, 30
M. Sandvær: 1. Joh. 4, 1-6

Kassettene koster kr. 25,- pr. stk. og bestilles hos
Johannes Sørbø, 4262 Avaldsnes. Tlf. 04-84 21 10